

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 92.446 van 19 januari 2001
in de zaak A. 89.551/VII-20.489.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9050 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 14 februari 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 9 december 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 januari 2000;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18, en op artikel 43, 2/, van het konink-lijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 8 november 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 december 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad L. LAVRYSEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 1 juni 1999 en verklaart zich vluchteling op 2 juli.

1.2. Op 9 december 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van

verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 24 januari 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Volgens zijn verklaringen zou betrokkene, die een etnische Albanees uit Kosovo (Joegoslavië) beweert te zijn, op 30 maart 1999 samen met een groep medebewoners uit zijn dorp Lubushë (gemeente Deçan) weggevlucht en via Montenegro naar Albanië uitgeweken zijn omdat zijn beweerde woonplaats door de Serviërs gebombardeerd zou zijn. Na een verblijf van ongeveer drie maanden in Shkodër zou betrokkene eind juni 1999 doorgereisd zijn naar België, waar hij op 2 juli 1999 het statuut van vluchteling aanvraagde. Betrokkene is niet in het bezit van enige identiteitsdocumenten.

Opgemerkt moet worden dat betrokkene in zijn opeenvolgende verklaringen geen enkel concreet feit of element heeft aangehaald waaruit kan worden afgeleid dat hij bij een eventuele terugkeer naar Kosovo het risico loopt om persoonlijk en systematisch te worden vervolgd zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Hierbij dient erop gewezen te worden dat de politieke situatie in betrokkenes beweerde geboortestreek sinds zijn vertrek naar België fundamenteel gewijzigd is, waardoor de door hem ingeroepen vrees omwille van de algemene Servische repressie en geweldplegingen ten aanzien van de Albanese gemeenschap in Kosovo momenteel niet meer actueel is. Overeenkomstig Resolutie 1244 van de V.N.-Veiligheidsraad, dd. 10 juni 1999, hebben de Servische troepen zich immers teruggetrokken uit Kosovo en werd de regio onder internationaal toezicht en bestuur geplaatst.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de

Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 december 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

3.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt :

"1. Eerste middel : schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald de hoorplicht en de rechten van verdediging.

Dat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de hoorplicht en de rechten van verdediging geschonden worden, wanneer hij een bevestigende beslissing van weigering van verblijf neemt ten aanzien van verzoeker zonder deze uit te nodigen voor een verhoor waarin hij zijn relaas en standpunt kan doen kennen.

Dat nochtans de Raad van State van oordeel is dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die steunt op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.";

3.1.2. Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de hoorplicht betreft, er geen tekst het horen van verzoeker voorschrijft; dat de Commissaris-generaal in elk geval individueel beoordeelt of een verhoor dienstig en onmisbaar is voor het nemen van een beslissing; dat enkel is vereist dat verzoeker in verband met een dergelijke zwaarwichtige maatregel nuttig voor zijn belangen kon opkomen; dat verzoeker deze mogelijkheid had bij het indienen van het beroepsschrift dringend beroep; dat bovendien uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid een vragenlijst van de Commissaris-generaal in te vullen; dat, wat de ingeroepen schending van de rechten van verdediging betreft, het volstaat vast te stellen dat die rechten niet gelden ten aanzien van het Commissariaat-generaal dat een administratieve overheid is; dat het eerste middel niet ernstig is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt :

"2. Tweede middel : schending van het artikel 1,A(2) en artikel 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 : van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat duidelijk is dat verzoeker wegens de Servische repressie zijn land diende te ontvluchten. Dat verzoeker in zijn land wegens zijn Albanese origine gevisieerd en vervolgd werd door de Joegoslavische (=Servische) autoriteiten. Dat hij als gevolg van een bewuste «schoonmaakoperatie» door voormelde autoriteiten zijn land werd uitgedreven.

Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in de bestreden beslissing naliët de actuele situatie in het land van oorsprong van verzoeker (Federale Joegoslavische Republiek, Kosovo) te beoordelen, waardoor artikel 1,A(2) en artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 geschonden worden.

De definitie van de Conventie van Genève luidt als volgt : "geldt als vluchteling : elke persoon die zich uit gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofd van bovenbedoelde vrees niet wil invoeren."

Dat verzoeker van Albanese origine is en afkomstig is uit Kosovo.

Dat sinds maart 1999 in Kosovo de grootste humanitaire catastrofe plaatsvond sinds WOII. Dat de Joegoslavische autoriteiten in Kosovo een grootschalige etnische zuivering doorvoerden. Dat elke etnische Albanees, indien niet vermoord, het land werd uitgedreven (cfr. stuk 2).

Dat in juni 1999 een vrede werd bewerkstelligd in Kosovo. Dat de Servische troepen Kosovo dienen te verlaten en een internationale vredesmacht onder leiding van de NAVO de vrede en orde er zal trachten in stand te houden.

Dat inderdaad de situatie in Kosovo sinds de installatie van een internationale troepenmacht is gewijzigd.

Dat evenwel dient vastgesteld te worden dat de regio in geen geval als politiek stabiel kan beschouwd worden, daar in eerste instantie President Milosevic, die verantwoordelijk wordt gesteld voor de massamoorden in Kosovo, nog steeds in de Federale Joegoslavische Republiek aan de macht is en blijft, daar de oppositie in het land nog steeds verdeeld is (cfr. artikel uit "De Morgen" dd. 27.09.99 : "Servische oppositie spreekt massa niet aan", stuk 3). De politieke stabiliteit in Kosovo wordt nog verder ondermijnd door de blijvende onenigheid tussen de verschillende partijen over het lot van het "Kosovo Bevrijdingsleger (UCK)" (cfr. artikel uit «De Morgen» dd. 22.09.99 "Moskou en Belgrado tegen UCK-akkoord", stuk 3). Dat een nieuwe inval van Servische troepen in Kosovo niet uitgesloten is (cfr. artikel uit "De Morgen" dd. 27.10.99 "Belgen in Kosovo paraat voor 'onwaarschijnlijke' terugkeer Serviërs", stuk 3).

Dat bovendien met het subjectieve element van verzoekers vrees onvoldoende (werd) rekening werd gehouden door verweerder.

Dat de «Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, UNHCR, januari 1992» in tal van paragrafen (de) het subjectieve element van de vrees van de vluchteling benadrukt.

Par 38 : «Les mots craignant avec raison recouvrent donc à la fois un élément subjectif et un élément objectif et pour déterminer l'existence d'une crainte raisonnable les deux éléments doivent être pris en considération».

Par. 40 : «La prise en considération de l'élément subjectif implique nécessairement une appréciation de la personnalité dit demandeur» en par. 52. : «Le caractère subjectif de la crainte d'être persécuté implique une appréciation des opinions et des sentiments de l'intéressé ».

Dat verzoeker angst heeft en vreest bij een terugkeer naar zijn land opnieuw wegens zijn origine het slachtoffer te worden van repressie vanwege het in de Federale Joegoslavische Republiek aan de macht blijvende regime van President Milosevic.

Dat derhalve aan verzoeker het vluchtelingenstatuut moet toegekend worden.";

3.2.2. Overwegende dat het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging impliceert dat de subjectieve vrees in hoofde van verzoeker door objectieve elementen kan worden gerechtvaardigd; dat de algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese gemeenschap in Kosovo en de oorlogssituatie in Kosovo niet meer actueel zijn; dat overeenkomstig resolutie 1244 aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999 de Servische troepen en autoriteiten zich immers uit Kosovo terugtrokken en de regio onder internationaal bestuur en toezicht werd geplaatst; dat in geval van moeilijkheden betrokkene zich kan wenden tot die internationale gemeenschap; dat hij bijgevolg niet kan aantonen dat zijn vrees het gevolg is van een objectieve situatie; dat op omstandige wijze wordt gemotiveerd waarom verzoeker niet onder toepassing van de Conventie van Genève valt; dat op het eerste gezicht de bestreden beslissing de feitelijke en juridische overwegingen bevat die eraan ten grondslag liggen; dat, nu blijkt dat verzoeker niet onder toepassing van de Conventie van

Genève valt, de schending van artikel 33 van dit verdrag niet dienstig kan worden aangevoerd; dat het beginsel van de non-refoulement slechts van toepassing is op vluchtelingen; dat het tweede middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat geen van de middelen ernstig is; dat dienvolgens niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien januari tweeduizendeen, door :

de HH. L. LAVRYSEN, wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

M . M I L O J K O W I C ,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

L. LAVRYSEN.